

проведенню грошової реформи і введенню в обіг національної грошової одиниці, динамізували формування інфраструктури ринкового середовища та розбудову фінансових інструментів. Основною проблемою співпраці на сьогоднішній день залишається недостовірність інформації щодо спрямування кредитів в Українську економіку, адже значна кількість проектів, що мали вже бути завершеними просто призупинені з невідомих причин. Заборгованість України перед МФО на сьогоднішній день складає 38,5 до ВВП, і дана сума зростає кожного року. Проблема полягає у неможливості України знизити заборгованість через не проведення реструктуризації зовнішнього боргу та неефективної боргової політики. Станом на 2014-й рік питання залучення іноземних інвестицій є найбільш актуальним через політичні події, що не припиняються в Україні і на сьогоднішній день. Конфлікт з Росією несе за собою втрати майна та суттєво вплинув на коливання курсу гривні. Якщо розглядати економічну сторону даного питання, то необхідно сказати, що за умов продовження такої ситуації буде зруйновано велику кількість міст України та відбудову буде необхідно залучення великої кількості коштів. В даному разі Україна розраховує на підтримку всіх організацій, з якими вона співпрацює та планує налагодити співробітництво.

Отже, Реформи економіки, суспільства, держави можуть дати значний поштовх до розширення співпраці України з міжнародними фінансовими організаціями. Прискорять інтеграційні процеси. Співробітництво з міжнародними фінансово-кредитними організаціями є важливим для України, оскільки активізує інвестиційні процеси, стимулює розвиток приватного підприємництва, веде до формування конкурентного ринкового середовища.

Список використаних джерел

1. Бідник Н.Б. Співпраця України з міжнародними фінансовими організаціями як чинник економічного розвитку держави / Н.Б. Бідник // Науковий вісник НЛТУ України. – 2012 Вип. 13.3 – С. 153-157.
2. Краменко В.І. Оцінка співпраці України з міжнародними фінансовими інститутами / В.І. Краменко // Науковий вісник: Фінанси, банки, інвестиції. – 2013. – №6. – С. 23-31.
3. Стратегія партнерства з Україною на період 2012-2016 фінансових років [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.me.gov.ua/file/link/178835/file5.pdf>

Савчиц Диана Вячеславовна,

студентка спеціальності 1-740101 «Економіка и организация производства в отраслях АПК» экономического факультета

Белорусской государственной сельскохозяйственной академии,

г. Горки.

Научный руководитель: к.э.н., доцент, заведующая кафедрой управления Недюхина О.М.

УПРАВЛЕНИЕ ИНВЕСТИЦИЯМИ НА ПРЕДПРИЯТИИ

Сейчас все основные задачи экономики решаются с помощью инвестиций – от создания новых объектов предпринимательской деятельности до обновления, технического перевооружения действующих предприятий. Инвестиции определяют характер производственной деятельности в настоящее время и на перспективу. Однако для достижения главной цели деятельности предприятия – получения прибыли – мало иметь ресурсы, составляющие суть инвестиций, надо умело ими распорядиться.

Выбор способов и источников финансирования зависит от многих факторов: опыта работы предприятий на рынке, их текущего финансового состояния и тенденций развития, доступности тех или иных источников финансирования, способности предприятий подготовить все требуемые документы и представить проект финансирующей стороне.

Инвестиции – вложение капитала в объекты предпринимательской или иной деятельности с целью получения прибыли или положительного эффекта.

Особенностью инвестиций является их способность оказывать глубокое и длительное воздействие на экономику на всех ее уровнях. Результат этого воздействия проявляется в увеличении объема произведенной продукции, ее конкурентоспособности и повышении производительности труда, снижении себестоимости и улучшении социальных условий жизни населения [1, с. 13].

Инвестиционная деятельность в той или иной степени присуща любому предприятию. Она является сложным по содержанию и динамичности процессом, на предприятии он выделяется в относительно самостоятельную производственно-финансовую сферу деятельности, которую так и называют - инвестиционной. Принятие инвестиционного решения невозможно без учета следующих факторов: вид инвестиции, стоимость инвестиционного проекта, множественность доступных проектов, ограниченность финансовых ресурсов, доступных для инвестирования, риск, связанный с принятием того или иного решения [2, с. 21].

В свою очередь управление инвестициями – это своеобразный комплекс принципов и методов по реализации управленческих задач, которые включены в основу всей инвестиционной деятельности предприятия [3, с. 38].

За счет базовых аспектов управления, обычно планируют увеличение конкурентоспособности предприятия, экономический рост и его развитие.

К таким базовым аспектам можно отнести следующее:

1. Стремление к высоким темпам развития предприятия.
2. Стремление к максимизации ожидаемой прибыли.
3. Минимизация уровня рисков, как в конкретных областях, так и на предприятии в целом.
4. Обеспечение максимальной ликвидности инвестиций и возможность реинвестиций.
5. Формирование необходимого количества финансовых ресурсов.
6. Мероприятия по ускорению принятия инвестиционных решений.

Как правило, управление инвестициями проходит в несколько базовых этапов:

1. Суть первого этапа заключается в том, чтобы оценить инвестиционный процесс за прошедшие периоды.

2. Вторым этапом является то, чтобы рассчитать объём средств необходимых для будущих капиталовложений.

3. Третий этап подразумевает определение форм инвестиций, т.е. в какой материальной форме будет совершаться инвестиционная деятельность.

4. На четвёртом этапе рассматривается выбор инвестиционного проекта, который удовлетворяет целям и задачам компании.

5. На стадии пятого этапа ведётся анализ эффективности инвестиционной деятельности и оценка ожидаемых рисков.

6. Последний этап подразумевает учёт контроля и мониторинга, проходящего в период реализации инвестиционного проекта.

Подводя итоги, хочется сказать, что управление инвестициями представляет собой непростой процесс, который направлен на реализацию перспективных форм инвестирования.

Все мероприятия, реализующиеся в ходе управленческого процесса, формируют собой инвестиционный портфель как совокупность программ предприятия. Управление инвестиционным портфелем предполагает, что руководство предприятия, при надобности, сможет вернуться к прошлым этапам этого процесса. Это возможно, когда проект демонстрирует свою низкую эффективность и тогда нужно проверить, верно ли были поставлены цели и выбраны стратегии инвестирования.

Поэтому при разработке стратегий управления инвестициями, необходимо быть уверенным в ее безупречности и максимальной эффективности.

Список использованных источников

1. Обухович В. С. Условия активизации инвестиционной деятельности в АПК / В. С. Обухович, О. М. Недюхина // Вестник БГСХА. – 2004. – №3. – С. 13–17.
2. Сайков С. А. Методы оценки эффективности инвестиций и обоснование их экономической целесообразности / С. А. Сайков, Р. К. Ленькова // Вестник БГСХА. – 2007. – №3. – С. 21–29.
3. Крейнина, Н. Н. Финансовый менеджмент / Н. Н. Крейнина. – М. : Дело и сервис, 2004. – С. 38.

Симанців Тетяна Михайлівна

студентка спеціальності 6.030509 «Облік і аудит»

обліково-економічного факультету

Буковинського державного фінансово-економічного університету, м. Чернівці

Науковий керівник: к.е.н., доцент Белей С.І.

ОСОБЛИВОСТІ РОЗВИТКУ НАЦІОНАЛЬНОЇ ЕКОНОМІКИ В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ

Процеси інтернаціоналізації, міжнародного співробітництва, взаємозближення держав та регіонів, що набули значного поширення останнім часом, є характерними рисами економічного розвитку сьогодення. Новим змістом наповнюються усі сфери суспільного життя. Набуває нових рис увесь усталений, звичний порядок планетарного життя, перебудовується його устрій. Людство перебуває на порозі нової історичної епохи, найважливішою ознакою якої є стрімке наростання процесів світової глобалізації, що є об'єктивними і здійснюються незалежно від волі чи бажання окремих країн. За таких умов важливим є розуміння нових явищ, щоб визначити раціональну і ефективну стратегію поведінки. Це важливо для всіх країн світу, а особливо для тих, в яких відбувається перехід від однієї соціально-економічної системи до іншої.

Глобалізація - це об'єктивний процес, який сприяє поступовому взаємному проникненню технологічних та культурних стандартів різних держав. Тож очевидно, що самодостатність країни сьогодні вже є несумісною із сучасними тенденціями розвитку міжнародної спільноти та економічних відносин [1, с.83].

На підставі аналізу визначення терміну «глобалізація» та її опису в сучасній літературі, можна визначити основні риси, які характеризують глобалізацію світової економіки: